

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. 5. 2020 v senátě složeném z předsedy Ondřeje Vítu a soudců Soni Biskupové Fišerové a Tomáše Uldricha v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED] v [REDACTED], stíhaného pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, pro přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, o odvolání státní zástupkyně, obžalovaného a poškozeného do rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 15. 1. 2020, č.j. 11 T 72/2019-159,

takto:

I.

K odvolání státní zástupkyně se podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek v celém rozsahu zrušuje a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

Obžalovaný

[REDACTED],
narozený [REDACTED] v [REDACTED], bytem
[REDACTED],

se uznává vinným, že

dne 2. 4. 2019 ve 14:30 hodin v Jindřichově Hradci, v Klášterské ulici č.p. 143/II, jako pracovník České obchodní inspekce během kontroly prováděné v provozovně na uvedené adrese, za přítomnosti dalších osob a po předchozí slovní rozeprá a svým nevhodným chování fyzicky napadl poškozeného [REDACTED], nar. [REDACTED], jemuž se snažil zabránit v natáčení své osoby na mobilní telefon, tak, že jej prudce udeřil rukou do oblasti pravé tváře, v důsledku čehož poškozený upadl na zem, uhořel se do hlavy a současně mu spadly brýle a z rukou vypadl telefon, u něhož v důsledku pádu praskl displej a jeho poškozením tak poškozenému vznikla škoda

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Bukovská

5 223 Kč a poškozený v důsledku tohoto útoku utrpěl distorzi krční páteře, která jej omezovala v běžném způsobu života bolestivostí hlavy a šelestem v uchu po dobu přibližně 14 dnů,

tedy

- jinému úmyslně ublížil na zdraví
- dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného
- poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou

čímž spáchal

- přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku
- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku
- přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, § 67 odst. 2 písm. b), § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku, k **úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 35 000 Kč (35 denních sazeb po 1 000 Kč)**, podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 (tří) měsíců**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu škody poškozenému [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], částku 5 223 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený [REDAKCE] se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody odkazuje na občanskoprávní řízení.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkazuje s uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

II.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného a poškozeného [REDAKCE] zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 25 000 Kč (25 denních sazeb po 1 000 Kč). Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře tří měsíců. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému [REDAKCE] částku 5 223 Kč, se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody byl poškozený odkázán na občanskoprávní řízení. Konečně zcela s uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení byla odkázána Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný uvedených přečinů dopustil tím, že dne 2. 4. 2019 ve 14.30 hod. v Jindřichově Hradci v Klášterské ulici čp. 143/II jako pracovník České obchodní inspekce během kontroly prováděné v provozovně na uvedené adrese, za přítomnosti dalších osob a po předchozí slovní rozepři a nevhodném chování, chtěl poš. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], zabránit v tom, aby si jej natáčel na mobilní telefon, prudce proti poškozenému udeřil rukou, v důsledku čehož jmenovaný upadl na zem, uhodil se, telefon mu vypadl z rukou, při pádu u telefonu praskl displej a jeho poškozením tak vznikla škoda ve výši 5 223 Kč, poškozený pak měl utrpět distorzi krční páteře s následným léčením.

3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání státní zástupkyně, obžalovaný i poškozený [REDACTED].
4. Státní zástupkyně podala své odvolání v neprospěch obžalovaného, odvolání směřovala jednak do výroku o vině, jednak i do uloženého trestu. Namítala, že okresní soud nedospěl na rozdíl od obžaloby k závěru, že by se obžalovaný svým jednáním kromě výše uvedených přečinů dopustil ještě přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Okresní soud svůj postup odůvodnil tím, že obžalovaný neměl úmysl poškozenému ublížit na zdraví. Dle přesvědčení státní zástupkyně však bylo záměrem obžalovaného nejen zabránit poškozenému v tom, aby si jej točil na video, ale také jej dehonestovat a potrestat nejen za toto jednání, ale i za to, že si jej dovolil předtím ve své restauraci napomenout za jeho nevhodné chování, využívaje toho, že se s poškozeným ocitl sám beze svědků. O tom svědčí nejen intenzita úderu, po kterém upadl [REDACTED] na zem, ale i vzájemné tělesné poměry obžalovaného a poškozeného. Obžalovaný měří 192 cm a váží 95 kg, naproti tomu poškozený je velmi drobné, až dětské postavy s výškou 164 cm a váhou 53 kg. Pokud tedy obžalovaný, jsa takto fyzicky disponován, prudce udeřil poškozeného, byť otevřenou rukou ze strany do hlavy, musel si být bezpochyby vědom toho, že při takto vedeném útoku a zejména s ohledem na drobnou postavu poškozeného může tímto jeho jednáním u něj dojít ke způsobení újmy na zdraví, která mohla být různé povahy, a to vzhledem k tomu, že dotyčný upadl na chodník. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného kromě přečinů výtržnictví a poškození cizí věci uznal vinným i přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a odsoudil jej k úhrnnému peněžitému trestu ve vyšší výměře, než učinil prvostupňový soud (30 až 40 denních sazeb po 1 000 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody).
5. Obžalovaný namítal, že pokud jej okresní soud neuznal na vinu přečinem ublížení na zdraví, nelze mu přičítat úmyslné zavinění ve vztahu k poškozenému mobilnímu telefonu [REDACTED]. Obžalovaný učinil obranný pohyb své ruky, a to ve směru, kde poškozený [REDACTED] držel v ruce předmětný mobilní telefon, a bezprostředně s ním obžalovaného natáčel. Při hlavním líčení dne 12. 9. 2019 vypověděla svědkyně [REDACTED], že poškozený natáčel obžalovaného v bezprostřední blízkosti a mobilem mu jezdil těsně kolem obličeje. Jednání obžalovaného tak nelze považovat za přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, neboť zde zcela chybí zákonem předpokládaný úmysl obžalovaného způsobit na cizí věci nějakou škodu. Obžalovaný provedl v podstatě obranný pohyb, kterým se snažil zabránit poškozenému v dalším, jinak zcela neoprávněném natáčení jeho osoby. Jeho jednání nelze též kvalifikovat jako přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť poškozený svým neoprávněným natáčením zasahoval výrazně do osobní sféry obžalovaného, nelze tak jednání obžalovaného považovat za napadení jiného, jak to má na mysli ust. § 358 tr. zákoníku. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného podle § 226 písm. b) tr.ř. zprostil obžaloby.
6. Poškozený [REDACTED] ve svém odvolání namítal, že se k trestnímu řízení řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody představující bolestné v částce 3 189 Kč, k níž dospěl tím, že podle metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví zjistil, že zhmoždění (kontuze) krku je honorována deseti body a tuto veličinu vynásobil 1% hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců národního hospodářství za kalendářní rok, který předcházel roku, v němž vznikl nárok na bolestné. Domnívá se, že zákonné předpoklady k tomu, aby mu byl přiznán i nárok na bolestné, v daném případě byly splněny, konečně i soud brachiální útok obžalovaného zahrnul pod výtržnické jednání, pro které ho uznal vinným. Navrhl proto, aby odvolací soud rozsudek prvního stupně zrušil ve výroku o náhradě škody a sám uložil obžalovanému povinnost zaplatit poškozenému i částku 3 189 Kč jako náhradu bolestného.
7. *Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst.*

2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

8. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal krajský soud k odvolání státní zástupkyně, obžalovaného i poškozeného napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
9. Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž stranám poskytl dostatečný prostor k uplatnění jejich argumentace a i v ostatních směrech plně šetřil jejich práva. Konečně v tomto směru není ze strany odvolatelů ničeho namítáno.
10. Soud prvního stupně v hlavním líčení procesně řádným způsobem provedl veškeré dostupné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro své rozhodnutí. Hodnotící úvahy prvostupňového soudu a jím učiněná skutková zjištění jsou přiléhaví. Lze proto konstatovat, že soud jím provedené důkazy náležitě vyhodnotil a vyhověl tak povinnostem uloženým mu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Hodnotící úvahy okresního soudu jsou dostatečně podrobné, logické, navzájem provázané, takže na ně postačuje odkázat, aniž by bylo třeba znovu je rozebírat, neboť by to představovalo jen jejich opakování. Nad jejich rámec lze vzhledem na odvolací námítky dodat následující
11. Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud neměl námitek proti provedení dokazování ani způsobu hodnocení důkazů okresním soudem. Pochybení však krajský soud shledal v právní kvalifikaci zjištěného skutkového stavu. Okresní soud nedůvodně nekvalifikoval jednání obžalovaného i jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Je nepochybné, že spor mezi obžalovaným a poškozeným ██████████ započal v provozovně poškozeného na adrese Klášterská ulice čp. 143 v Jindřichově Hradci. Zde se udál spor ve slovní rovině, posléze se konflikt přesunul před uvedenou budovu na přilehlý chodník, tj. na místo veřejnosti přístupné. I krajský soud zastává názor, že jednání a vystupování obžalovaného při prováděné kontrole bylo nevhodné a neprofesionální, což mimo jiné zaznamenali i přítomní hosté. Poškozený ██████████ si chtěl takové jednání obžalovaného natočit. Oproti tomu se obžalovaný snažil natáčení své osoby zabránit. Je nepochybné, že poškozený obžalovaného natáčel. Obžalovaný na toto jednání poškozeného reagoval tím, že na místě veřejně přístupném (na chodníku před budovou) nejprve pravou rukou naznačil úder, přičemž úder adresoval posléze levou rukou do hlavy poškozeného. V důsledku úderu došlo k pádu poškozeného na zem včetně mobilního telefonu, kterému se rozbil displej. Je zřejmé, že se jednalo o natolik intenzivní úder, v důsledku čehož poškozený upadl na zem. V žádném případě se nejednalo o jednání, které mělo pouze zabránit natáčení, tzv. zakrýt kameru. Obžalovaný, vědom si své fyzické převahy, udeřil mnohem méně fyzicky disponovaného poškozeného do oblasti hlavy. Obžalovaný je věkově natolik zkušenou osobou, že musel být srozuměn s tím, že pokud takovouto silou udeří slabší a menší osobu do hlavy, může u něho dojít ke způsobení újmy na zdraví, která samozřejmě může být různé povahy. Pokud takto fyzicky disponovaný muž prudkým úderem udeří mnohem menší a slabší osobu, je dána vysoká pravděpodobnost zranění. Soud znovu opakuje, že obžalovaný je zkušeným mužem, musí vědět, že když udeří, může zranit. Ani krajský soud netvrdí a není názoru, že obžalovaný chtěl úmyslně poškozeného zranit, ale byl minimálně srozuměn s tím, že dá-li prudkou ránu do hlavy, může zranění způsobit. Obžalovanému je nutné připomenout, že ze strany poškozeného mu nehrozilo žádné fyzické nebezpečí. Poškozený ho nechtěl udeřit, pouze ho natáčel na svůj mobilní telefon. Obžalovaný neměl žádný důvod na takovou reakci, jakou předvedl. V jeho případě se rozhodně nejednalo o obrannou reakci, tak jak se snažil naznačovat ve svém

odvolání. Obžalovanému jistě nic nebránilo v tom, aby se snažil poškozenému zakrýt mobilní telefon, kterým jej neoprávněně natáčel. Lze souhlasit, že natáčením poškozený zasahoval výrazně do jeho osobní sféry. Nicméně ani tato skutečnost mu nedávala právo k takové reakci. Krajský soud tak uzavírá, že okresní soud měl jím správně zjištěný skutkový stav kvalifikovat i přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Z uvedeného dokazování, a to z lékařských zpráv, znaleckého posudku i samotného výsledku znalece je jednoznačné, že zranění, které obžalovaný poškozenému způsobil, jej omezovalo po dobu delší než 7 dnů. Uvedené zranění jej omezovalo v běžném způsobu života bolestivostí hlavy a šelestem v uchu déle než předpokládaných zákonných 7 dnů, dle znalce tato omezení odeznívají do 14 dnů.

12. Naprosto zcela lze souhlasit se závěry okresního soudu, že se obžalovaný dopustil přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku i přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku. Škoda na poničeném telefonu vyplývá jednoznačně z provedené opravy předmětného telefonu, soud nemá sebemenšího důvodu částku vydanou na opravu jakkoli zpochybňovat. Také je zřejmé, že se obžalovaný popsaného jednání dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném tím, že napadl jiného.
13. Krajský soud svým rozhodnutím precizoval popis skutku. Tímto postupem se soud neodchýlil od skutkových zjištění okresního soudu, pouze doplnil skutková zjištění okresního soudu v tom, že obžalovaný po předchozí slovní rozeprávi a svém nevhodném chování fyzicky napadl poškozeného [REDAKCE], jemuž se snažil zabránit v natáčení své osoby na mobilní telefon, tak, že jej prudce udeřil rukou do oblasti pravé tváře, v důsledku čehož poškozený upadl na zem, uhodil se do hlavy a současně mu spadly brýle a z rukou mu vypadl telefon, u něhož v důsledku pádu praskl displej, a jeho poškozením tak vznikla škoda poškozením 5 223 Kč. Poškozený pak v důsledku tohoto útoku utrpěl distorzi krční páteře, která jej omezovala v běžném způsobu života bolestivostí hlavy a šelestem v uchu po dobu přibližně 14 dnů. Touto úpravou popisu skutku se odvolací soud neodchýlil od skutkových zjištění okresního soudu, pouze je upřesnil, a jak je již uvedeno výše, měl i jiný právní náhled na zjištěné jednání.
14. Pro úplnost soud dodává, že na právní kvalifikaci jednání obžalovaného i přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku nemůže změnit nic ani skutečnost, že poškozený v době rekonvalescence pracoval ve své restauraci. V této souvislosti krajský soud konstatuje, že pro závěr, že jde o ublížení na zdraví ve smyslu § 146 odst. 1 tr. zákoníku není nevyhnutelné, aby poškozený byl práce neschopen. Rozhodující je povaha újmy na zdraví, zejména jakými příznaky, těžkostmi a bolestmi se projevuje, v jaké intenzitě, po jak dlouhou dobu a do jaké míry narušila jeho obvyklý způsob života. Okolnost, že poškozený při poruše zdraví, která má objektivní povahu ublížení na zdraví, jak vyplývá z provedeného dokazování, zejména znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie, na vlastní riziko vykonává práce, nemůže vést k závěru, že nejde o ublížení na zdraví ve smyslu § 146 odst. 1 tr. zákoníku.
15. Otázkou zůstávalo, jaký trest obžalovanému za jím spáchané jednání uložit. I v tomto směru lze naprosto souhlasit s okresním soudem, že obžalovanému polehčuje, že žil doposud řádným životem. Nikdy se nedopustil jiného protiprávního jednání. Za zcela odpovídající charakteru spáchané trestné činnosti jednoznačně odpovídá zvolený druh trestu, tedy peněžitý trest. V daném případě je zřejmé, že je nutné ukládat trest úhrnný podle pravidel § 43 odst. 1 tr. zákoníku, kdy soud ukládá trest podle ustanovení, které je nejpřísnější, v daném případě se jedná o ust. § 146 tr. zákoníku se sazbou 6 měsíců až 3 roky. Vzhledem k tomu, že krajský soud ukládal trest oproti okresnímu soudu za tři trestné činy s přísnější sazbou, je zřejmé, že ukládaný trest musí být přísnější než trest uložený původně okresním soudem. Jako přílehlavý ke všem zjištěným skutečnostem dospěl krajský soud k závěru, že tento trest je odpovídající ve výměře 35 000 Kč (35 denních sazeb po 1 000 Kč), přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, krajský soud stanovil náhradní trest odnětí svobody ve výměře tří měsíců. Závěrem je znovu potřebné zehrat na postoj obžalovaného, který zaujal v této věci, když daný případ je skutečně typickým případem pro rozhodnutí tzv. odklonem. Obžalovaný [REDAKCE] není žádnou kriminální

osobou, kdy by nebylo možné postupovat například ve smyslu § 307 odst. 1 tr. zákoníku, tedy podmíněným zastavením trestního stíhání. Podmínky pro tento postup však splněny nebyly.

16. Soud se také zabýval odvoláním poškozeného, který namítal, že mu nebylo přiznáno bolestné. Krajský soud především konstatuje, že obecně mohl okresní soud rozhodnout v případě splnění podmínek o bolestném i za situace, kdy jednání obžalovaného nekvalifikoval jako ublížení na zdraví. Krajský soud již byl v pozici, kdy dokonce jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečin ublížení na zdraví, nicméně pro uložení povinnosti obžalovanému zaplatit poškozenému bolestné splněné podmínky nebyly. Součástí spisu a provedených důkazů je i lékařská zpráva praktické lékařky [REDAKCE], která zranění u poškozeného [REDAKCE] ocenila celkem 39 body. Nicméně z uvedené zprávy na č.l. 41 spisu vyplývá, že není zřejmé, podle jakých předpisů uvedená lékařka postupovala, když i číselné označení jednotlivých zranění neodpovídá současné metodice. Krajský soud by tak musel doplňovat dokazování patrně výsledkem uvedené lékařky, přičemž takto doplněné dokazování by zcela jistě přesahovalo rámec trestního řízení. Krajský soud tak uzavírá, že v dané věci není bolest řádně a dle odborného hlediska ohodnocena, proto nemohl poškozenému v jeho požadavku na bolestné vyhovět. Z tohoto důvodu proto krajský soud pouze obžalovanému uložil zaplatit poškozenému [REDAKCE] na náhradě škody částku 5 223 Kč představující škodu na poničeném mobilním telefonu a se zbytkem jej odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Krajský soud pak rovněž zopakoval výrok o náhradě škody, který uplatnila Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, neboť tato se do uvedeného výroku neodvolala.
17. S ohledem na výše uvedené proto odvolání obžalovaného a poškozeného byla jako nedůvodná podle § 256 tr.ř. zamítnuta, napadený rozsudek byl změněn k odvolání státní zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno

prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice dne 12. 5. 2020

Ondřej Vítů v.r.
předseda senátu

Tomáš Uldrich v.r.
zpracovatel